

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

 $\frac{1}{4}$ an 10 franci, $\frac{1}{2}$ an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr.
a treia-oră 5 cr.; și timbru de 30 cr.Redacția și administrația: Strada Poplăcii Nr. 15.
Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază
Numeri singuratici à 5 cr. se vând la „Institutul Tipografic” și la
„Prăvălia industriștilor români din Sibiu” (Strada Căminului Nr. 27).

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Probleme sinodale.

Sibiu, 11 Aprilie n.

Mâne se deschid sinoadele eparchiale ale bisericii române gr.-orientale. În trei centre românești, Sibiu, Arad și Caransebeș, se vor concentra deputații sinodali, preoți și mireni, ca în numele întregului popor românesc de confesiunea greco-orientală se delibereze asupra cauzelor bisericești și școlastice. Astăzi, când întreg poporul românesc i-s-a răpit posibilitatea de a se manifesta și rosti asupra chestiunilor sale mari, prin disolvarea comitetului național, astăzi, mai mult ca ori-și-când, sinoadele eparchiale au o importanță deosebită. Și de altcum privirea tuturor Românilor, fără deosebire confesională, a fost întotdeauna cu interes ațintită asupra acestor întruniri, cari după norme stabilite și în cadre recunoscute, an de an, s'au ținut de atăta timp. Astăzi însă interesul nostru al tuturor e și mai mare, astăzi privirile noastre asupra acestor sinoade sunt și mai încordate.

În mâna acestor întruniri se depun cele mai vitale cauze ale poporului românesc gr.-oriental: cauza bisericească și școlastică. Aceste două furmează baza și scutul existenței noastre. Pentru ele am luptat cu toții, pentru ele luptăm și vom lupta, căci ele sunt și cele mai atacate. Causa bisericii și a școlii românești se contopește în cauza noastră națională; astăzi ea formează miezul acestei cauze. De aceea ne interesează așa de nespus de mult sinoadele bisericii gr.-or. române. Desi nu se ocupă cu politica, ele totuși sunt factori politici. Reprezentanții ai poporului se întrunesc, ca în numele aceluia se cumpenească, se discute și se hotărăscă, asupra celor mai vitale așezăminte susținute din sudoarea acestui popor: asupra bisericii și a școlii. Cum dară se nu fie sinoadele factori politici? Mai mult, ele sunt factori politici naționali, pentru-că națională e biserica, națională e, și trebuie să fie, școala poporului nostru de confesiunea greco-orientală.

Mai ales între actualele noastre împrejurări sinoadele bisericii gr.-orientale se ridică la o însemnătate generală, câștigă o importanță comună pentru toți Români, fără deosebire de confesiune. În sinoade nu se discută asupra credinței, nu se hotărăsc norme de credință și morală, prin urmare terenul în care se deosebesc cele două biserici

românești rămâne neatins. Din contră toate celelalte hotărâri principiale, în ceea ce privește atacurile guvernului dușmănos îndreptate asupra bisericii și școlii gr.-orientale privesc pe toți Români, pentru-că ceea-ce se atacă din partea guvernului este, nu partea dogmatică, nu partea caracterului ortodox, ci în cele mai multe cazuri caracterul național. De aceea, ori-care lovitură venită din partea guvernului maghiar ne lovește pe toți, o simțim cu toții, ori de care confesiune am fi, și asupra ori-cărei biserici ori școle românești ar fi fost îndreptată ea.

De asemenea o poziție hotărâtă în fața atacului, o înfruntare bărbătească a loviturilor, o reieptare energică a uneltirilor nedrepte, pe toți ne înveștește, pe toți ne mângăie, pe toți ne întărește, ori dela care biserica românească s'ar manifesta ea. Guvernul maghiar ne atacă instituțiile noastre culturale, nu pentru-că s' unite ori neunite, ortodoxe ori greco-catolice, ci pentru-că s' românești. El ne atacă cu o egalitate perfectă, cu o consecvență vrednică de înțepinduri mai cinstite și cu o cutezanță obraznică. De aceea și noi toți, asemenea pe o formă se ne apărăm ce e al nostru, și tot așa de curajoși și de energici se respingem atacurile, cu cât putem ști, că la spatele ori-căruia stă întreg poporul românesc, una și nedesbi-nat, ca și un zid bine încheiat.

Eată de ce ținuta, pe care sinoadele bisericii gr.-or. române o vor lua privește întreg poporul românesc. Norocoasă de a avea această instituție trebuie să se folosească de ea, să se folosească în conștiința tare și neclătinată, că pentru o cauză mare le folosește, că lucrând corect, un întreg popor omogen are la spatele sale.

*

După aceste considerațiuni se vedem problemele speciale, ce li-se impun, de sine, prin forța împrejurărilor, tuturor sinoadelor eparchiale din estan.

În anul trecut, după-cum ne aducem aminte, cuvântările de deschidere, rostite de cei trei prelați ai bisericii noastre gr.-orientale, se caracterisau printr-o notă comună de pesimism, vaiet și — aproape — desperare. Presa a constatat și a reprobato la timpul seu acel ton. Nu-i vorba, împrejurările de atunci erau grele. Atunci ne erau în față, în prospect, reformele păgâne, poreclite ca în batjocură: „bisericești”. Dar' astăzi ele toate sunt legi introduse în viață. De mai bine ca o jumătate de an noi ge-

mem sub binecuvântatul lor imperiu. Mai mult.

Astăzi avem în față prospecte și mai triste. Avem în față milleniul, o sârbare specifică de rasă, străină de neamul și biserica noastră, și totuși ni-se cere se o sârbăm și noi. Avem în prospect statificarea tuturor școalelor noastre confesionale, adevărul răpirea și maghiarizarea lor. Cu un cuvânt, situația de azi e cu mult mai grea decât acum un an. Ce ar fi deci, dacă prelații nostri ar continua pe coarda vaietelor de acum un an în proporțiune cu agravarea situației? Așadar, că acum ar trebui să ne spună ieremiade, cari nu pot decât tot mai mult să ne descuragieze și să ne slăbească pe toți.

Aceasta însă nu e potrivit. Acest ton nu se cuvine bisericii, în al cărei nume se vorbește. Biserica creștină nu este biserica fatalismului și a resignării. Ea este biserica credinței, iubirii și speranței; ea este biserica luptelor entusiaste, ea este biserica martirilor. Glasul ei este de îmbărbătare și curaj. Așteptăm deci, ca interpreții acestui glas să fie cuvântările de deschidere a sinoadelor, ca să electrizeze, să îndemne, să însuflețească. Sinoadele trebuie să ne dea tuturor tărie și încurajare, ear' nu pesimistice tonuri de resignare.

Acum, mai mult ca ori-și-când trebuie să dovedim prin ținuta noastră, că hotărâți suntem a ru ne da până la cel din urmă picur și că toate eforturile și toate încercările, ce se fac spre nimicirea noastră, mai în grabă vor nimici ceea-ce se chiamă „sat”, decât pe noi. La această dovedire trebuie să concurgă și sinoadele eparchiale. Aceasta o așteaptă dela ele poporul românesc, și dacă ele nu vor coreșpunde acestei așteptări, atunci ce rost de a fi mai au?

Ocaziune pentru a face această dovedire vor avea sinoadele din estan mai mult ca ori-și-când. Acte milleniul, act e soarta școalelor, act e rolul prelaților.

Precum știm noi, guvernul maghiar a cerut dela toate autoitățile supreme bisericești, ca să sârbăze milleniul. Ni-se cere, deci, ca în bisricile și școalele noastre românești, să consacram o sârbătoare, cu slujbe și cu rugăciuni de laudă și mulțumită, unui eveniment, care n'are absolut nimic a face cu noi, care absolut de loc nu ne împoară, ear' dacă ar fi să ne impoarte, atunci pe dreptul numai plângeri, numai accente de jale și regret am avea pentru el. Milleniul

este al Maghiarilor. Alte națiuni n'au nimic cu el. Și dacă totuși vor veni oameni și din alte națiuni, ei vin ca să-l vadă, ca pe o curiositate, din distracție. Alte națiuni își pot permite atăta, căci dacă toate popoarele europene au simțit barbaria hordelor venite din Asia cu o mie de ani înainte, apoi suferințele de atunci pot fi uitate, e de mult, așa de demult, deși amintirea lor s'a stins. Dar' noi, noi naționalitățile nemaghiare din Ungaria, noi Români, noi mai simțim și astăzi, deși în alte forme, aceleși suferințe. Noi le-am îndurat neconținut o mie de ani, și le îndurăm și astăzi zilnic, noi le simțim neîncetat, de aceea nici o atragere, nici un interes nu putem avea pentru aniversarea începutului atâtor nesfârșite necazuri.

Cum dară se sârbăm noi această nefastă aniversare? Cum se cântăm noi, când ne vine să plângem? Cum se rostim rugăciuni, când blătemuri ne vin involuntar pe buze? A face așa ceva ar fi o nespuză tortură, și cel-ce ne-ar pute săli la așa ceva, ar comite un act de barbarie vrednic numai de timpurile acum o mie... Dar' nime nu ne poate silui la aceasta, și dacă noi, numai la simpla poruncă a guvernului corupt de azi, am asculta, ne-am supune, atunci pe lângă un fariseism millenar, am da și o millenară dovadă despre cea mai scârboasă și repugnantă lășitate.

Se fim deci sinceri și loiali, se li-o spunem franc și verde, că ne cer ceva imposibil, și atunci și ei ne vor respecta mai mult. Eară acest cuvânt sincer și franc are să-l spună toate cele trei sinoade deodată, și atunci pe lângă că au procedat corect, în conformitate cu sentimentul comun al poporului românesc, au făcut și un act loial și adevărat patriotic, cruțând țeara de o mulțime de conflicte, cari altfel neapărat au să urmeze.

Prelații bisericii românești vor fi puși la o grea încercare. Timpul este extraordinar de critic. Antagonismul, ce a durat și a crescut, alimentat neconținut, o mie de ani de-arindul, ajunge a fi exprimat în estan. Exprimarea acestui secular și millenar antagonism se sforțează chiar din partea acelor, cari l-au alimentat cu atăta îngrijire: din partea guvernelor.

Dacă nenorocita aceasta de țeară ar fi avut măcar un singur guvern cumințe, generos, pârșit de principii și cu vederi largi, ar fi putut face ca milleniul să fie într'adevăr o sârbare mil-

lenară, de caracter general, ba universal. Ar fi putut fi un iubileu, care se atragă admirațiunea lumii la un tablou ne mai pomenit, când atâtea popoare, de limbă, religune, port și obiceiuri deosebite, unite într'un sentiment comun de adevărat și sincer patriotism, sârbăze împreună, întonându-se atâtea himnuri de deosebite accente, dar' de aceeași armonie. N'a avut însă nici unul, și cel actual este poate cel mai rău dintre toate câte le-a avut. De aceea e fatal, că milleniul are să se prefacă într'o apoteoză a urei de rasă, a antagonismului millenar și șovinismului învechit.

În aceste împrejurări cea mai grea poziție o au prelații nostri. Întotdeauna ei au căutat, în timpul din urmă, să fie și cu guvernul și cu poporul lor. Se înțelege, lucrul acesta n'a succes nimănui. Ori cu unul, ori cu celalalt, a trebuit fatal să se strice. Dar' până acum totuși a mers cum a mers; rău bine, cum a mers. Am avut prelați, cari au ascultat mai mult de guvern, decât de sentimentul poporului, care a fost și sentimentul lor, dar' și-lau înădușit și acestia s'au făcut od.și, urgisiți înaintea poporului. Din pricina aceasta toată activitatea lor s'a slăbit, ori doar' s'a redus la nimica. N'au putut folosi nici unuia, nici altuia. Am avut eară de aceia, cari mai buni în sufletul lor, au înclinat mai mult spre popor, dar' au făcut cât au putut și la voia guvernului. Acestia împăcând, reu-bine, cum au putut, ambele părți, au rămas scutiți la umbra înaltei demnități, ce ocupă, une-ori cu oare-care popularitate, alții chiar cu renume neperitor.

Acum însă se crează o poziție grea prelaților nostri. Vor fi puși la o alternativă fatală: sau, sau. Alternativa aceasta li-se pune prin milleniul. Che-mați să fie parte la această sârbare străină de noi, la această apoteoză a tuturor pornirilor dușmănoase nouă, ei vor trebui să aleagă, și dela această alegere atrnă totul. Aci nu se mai pot împăca cele două contraste; aci, cine nu-i cu noi, e în contra noastră.

De aceea prelații trebuie bine să socotească, ear' sinoadele, și toate corporațiunile noastre bisericești să sfătuiască, se îndemne și să ajute pe episcopii nostri, a rămâne cu poporul, și a denega hotărât participarea la milleniul.

Ieri am înregistrat pașul nenorocit al unui episcop românesc. Acest paș e o adevărată pârșire a poporului, o adevărată ingenuchiare a lui, e o profanare a bisericii noastre, o tradare a ei în cel mai literal sens al cuvântului. Am înfe-

FOIȚA „TRIBUNEI”

O seară fericită.

(Iubitul Dr. Iuliu M.)

(Urmare și fine.)

Ca „vibrator răspuns” acestor expresiuni de laudă și iubire excelent compusul cor întonă mai multe cântece naționale, cari potențiară imens buna dispoziție a comensinelor, provocând ici-colea caracteristice exclamații de bucurie, înduioșare și suspin, după-cum era și starea psihică a diferiților colegi. Deodată se ridică simpaticul coleg Costi, prea bunul nostru mecenat și amintind în frumoase și duioase cuvinte nenorocirile, cari au isbit în vremea din urmă familia sârbătoritului, prin moartea tatălui seu, însuflețit naționalist și bunul părinte, propuse a se trimite o epistolă de felicitare iubitoarei mame a sârbătoritului. Primărir entusiast cu toții propunerea și ochii multora lăcrimau, sigur sub impresiunea încântătoarelor aduceri aminte de zilele senine, petrecute în apropierea mamei... zile pentru vecie dispărute!...

Cu acest ales moment se închise partea oficială a petrecerii, inaugurându-se spre nespusa bucurie a „obștei”, partea neoficioasă...

Fratele „Piștol” iute și degrabă își făcu îndatinata propunere: „să ne constituim” ear' noi unanim aleserăm de president al „comandei” pe fratele Costi, devenit ilustru în a presidia atari petreceri...

Dar' ne și procopsirăm de minune, căci „ilustrul” nostru coleg își începă cu atăta străjnicie activitatea absolutistică încât fi reuși perfect a întruni unanimitatea voturilor asupra unei capitale chestiuni: „a ne petrece cât mai bine până în ziua...”

„În consecvență” cea mai învioțitoare veselie se deslănțu asupra-ne... Cântări, vorbiri, glume, de toate curgeau ploaie...

Și în val-virtejul acesta de plăceri ne simțim cu toții așa de bine, așa de tignuți ca acasă...

Între multe altele una nu putea nici de-așădată lipsi: o vorbire latinească — coada veacului — specialitate pestană...

Oratorul festiv îndatinat era: „Piștol” căci el vorbia mai mixtum-factum, mai talmeș-balmeș, mai minunat latinește.

„Și ne istorisă într-o limbă atât de gădilitoare, atât de ne mai pomenit de curioasă..., o ex-ursiune plăcută, întreprinsă cu câteva zile mai înainte la atrăgătorul Zugliget... încât ne frapă cu desăvârșire..., sau cum s'ar exprima mnealui; „pe toți frapaese videtur”.

Urmări acum mai multe cântări, care de care mai faine...

Îndeosebi amicul „Octav”, excelent tenorist, ne „slobozi” (expresie festivă de salon) niște cântece populare așa de dulci, încât serii întregi de păhare ex-pro-laude îi fură răspăt...

Neplăcut atins de succesele orbitoare, sau mai bine zis „asurzitoare”, șeful corului reacționar „Iancu” provocat din partea presiului a vorbi ceva de „haz”, crezând

foarte oportun momentul spre a-și expune „modernele” (vorba să fie) sale teorii musicale „vagneriane”. Și uite nu-mi începă în stilul anticilor filippici a rechisitor strajnic contra corului și a direcției lui.

În 4—5 minute nimise cu „profunda” i pîtrundere musicală” pe și membrii corului progresit...

Întreaga-i „basadă” fu o simțită reclamă pentru corul reacționar, care numără în șirurile sale puținii, dar lărmuitori membrii ca bas-baritonul Alexă, tenorul Fulescu, bassecundul Mitru, bas-primul Duță etc. etc.

Filippica șefului musal reacționar strîni o indignare nespuză în ciștiți progresiști...

„Furia arzătoare nuai prin câteva răcoroase duele de bere, surtate cu vitejie din amândouă părțile combante, se putu potoli...”

Era și vremea!

În așa minunat „lice iubilo” ne petrec am, când fără doroste ne surprinse ora unul din noapte, în ce „more pestensi”, restaurantul trebuie închis.

Presidentul îngândut și grav, ca nealtă-dată, anunță solem trista știre, ordonând, străvechii cântec: încheiere „A mers o comandă”...

Părăsîrăm apoi corernați unanim, sala de petrecere, dar' cu nentitul gând de a o continua în — cafenea!

Zis și făcut!

— Pornîrăm „enloc” spre cafenea, purtând pe sârbătoritul ictor în triumf până la ultima?... — masă!

— Pe drum un nocturn paznic al ordinei se cam ifonase de „ținuta noastră radicală”, dar' increment în vederea mulțimii, ce urma avangarda de triumf, tăcut mulcom și — se făcu pe-aci încolo!

„În cafenea continuăm cu aceeași nestăpănită veselie comanda... Rîd pe rînd urma momentele serioase, în alternare cu cele hazlii, procurând astfel pentru „nație” dulce variație în animație!

— Cântări, glume, rîsete, vorbiri veselnice, declamațiuni, toate le avurăm din belșug...

Era ziua albă și noi încă tot ne petreceam, falnici și hotărâți a stărui până în capăt...

Și ar fi dăinuît până la ameză minunata petrecere, dacă etern lărmuitorul coleg Riolan alias Nasone (poreclit așa după chipul și asemănarea voluminosului seu nas!) nu și-ar fi ținut de sfântă datorință a brila și la acest prilegiu cu obiceiurile sale comedii și scandaluri patriotice, pe cari le sâvrășește numai și numai în interesul sanitar al celor prezenți, căci e, mă rog, „doftorand în medicină”!

Mulțumită deci rezoltei sale „intervenții diplomatice” noi, după-ce-l expedărm, „cum fi mai bine” dintre noi, la „dulcea odihnă” întonarăm un entusiast „Deșteaptă-te Române” ca răspuns caldilor cuvinte de adio ale Doctorului, ne luarăm cu toții profund mișcați adio dela el, iubitul nostru Iuliu, care lăcrima de emoțiune... și ne împrăștiarăm pe la locuințele noastre, purtând în suflet amin-

tinile frumoase, și neuitate ale unei petreceri prietenești, asemenea căreia rar mai e ici colea câte una...

*

În seara zilei următoare ne adunarăm în mare număr la gara centrală, spre a da ultimul salut de rămas bun, frunțașului iscusit și prietenului totdeauna deschis la inimă...

Era vreme posomorită. Ploua o ploaie măruntă și rece..., par'că și ea ne plângea jalea...

Un vânt vrășmaș sufla cu putere din când în când, svrlindu-ne sfruntat picurii de ploaie în față...

Eram cu toții triști, nespus de triști...

„Ear' prietenul Iuliu era și mai trist ca noi... I-se putea distinge ceti din fața-i îndurerată roiu de amintiri și goana de gânduri, ce-l năpădiau strins...”

Sosi în sfârșit și clipa plecării... Iuliu se urcă pripit în vagon, clopotul sună pentru a treia-oră și..., trenul plecă...

O salvă entusiastă de „să trăească” urmă, apoi o tremurătoare mișcare a batistei din partea lui și... trenul era deja departe...

Ear' noi, muți de înduioșare și durere o luarăm înțet-înțet spre casă, triști, că pentru totdeauna s'a dus dintre noi, veseli însă, că dacă noi, tinerimea, l'am pierdut, îl dobandește pe el un cerc mult mai întins și mai valoros... poporul român!...

Budapesta, 1 Aprilie n. 1896.

Ascanio.

ALBUM MILLENAR.

rat, și vom înfrân în cel mai necruțător și arzător mod acest fel de acte, vie ele dela ori-cine ar veni.

Acum e timpul să se cunoască răul din bun, acum se vedem unde e virtute, curagiu și bărbăție; și unde slăbiciune, slugărnice și lășitate.

Despre chestiunea școalelor am mai vorbit. Ni-s'a răspuns, ca de călare, cu un fel de dispreț, și într'un ton, care numai era obiectiv. Poate vom mai reveni. Atragem acum atențiunea sinoadelor la chestiunea aceasta importantă, și dorim ca ea să fie discutată. A lăsa școalele să treacă în mâna guvernului, din lipsa unor sute la an, e întru adevăr o fatalitate. Trebuie însă a se căuta mijloace, și a storce de ori-unde numai se poate, pentru a le mântui.

Bisericele noastre au fonduri, despre a căror administrare nu se prea șoptește bine. Dacă acestea nu ajung, biserică, prelații se iee chestiunea în mână, se apelează la popor, și poporul va da. Așa însă de sine, sau la inițiative private, nimic, sau foarte puțin se poate face.

Am vorbit sincer, cinstit și obiectiv. E în programul nostru de publiciști se tractăm cu convenință cele bisericesti. Acestea ni-s cele mai scumpe, mai sfinte. Dorim, ca ele să fie înțelese, așa cum noi le-am spus, pornite din inimă curată, și din adevărată iubire de neam și de biserică.

Acum, când noi ca popor, ca partid politic, pregătim a ne ține cu demnitate în fața unui act ca milleniul, ne-ar dură nespun dacă cele mai vechi corporațiuni ale noastre, biserică și școala românească n'ar pricepe gândul poporului, pe care din firea lucrului îl reprezintă.

Timpurile sunt extraordinar de grele. Dar' tocmai de aceea e de dorit și de așteptat, ca să ne ridicăm la înălțimea lor și să facem în consecuență. Timpurile fac oamenii mari. Timpurile actuale trebuie să facă mari și pe oamenii a leși ai noștri, căci altcum se nimicesc total și ireparabil. Între aceștia sunt la tot cazul prelații noștri și cei din giurul lor. Prelații noștri, nu mai sunt ai lor, ci ai bisericii, ai neamului. Ei trebuie deci să se jertfească de tot pentru biserică și neam, cari la noi una sunt. Făcând astfel, ne vor ave pe toți alături, și numele lor binecuvântat va fi din generațiune în generațiune. Nefăcând astfel înșiși își vor subscrie sentența.

Să ne ridicăm deci la înălțimea timpurilor mari și grele în care trăim.

O voce bisericească. Mâne se începe sinodul aici în Sibiu. Organul bisericesc din loc scrie din acest incident un prim-articol. Dacă ar fi se judecăm din acest articol dispozițiile, ce dominează între membrii sinodului, atunci așa se vede, că tare ar trebui să ne înșelăm în așteptările, ce le legăm de sinoadele din estan. Sperăm însă, că termometrul sinodal va arăta ceva mai sus decât cel al „Telegrafului Român”. El scrie:

„Situatiunea bisericii noastre din zi în zi devine tot mai critică în toate direcțiunile.

Din sferele mai înalte încă și acuma suflă un vânt rece, une-ori vehement chiar, și se recere multă indulgență, une-ori și resigățiune (!? Red.) chiar spre a evita descărcarea furtunei.

Zi de zi terenul de dezvoltare ni-se tot îngustă, și mai ales în cele per excelent bisericești, prin legile politice-bisericești stătem și noi puși la grea cercare dimpreună cu celelalte biserici creștine.

Într-o astfel de situație nu pricepem cum mai poate cineva vorbi de resigătiune. Au doar prin resigătiune se evită descărcarea furtunei? Și atunci la ce mai vorbim de... trebuie să ne oțelăm caracterele? Caracterele se oțelesc pentru luptă, ear' nu pentru resigătiune... Aceasta — „resigătiunea” — nu e chiar nota caracterelor oțelte.

Despre sinoade. „Gazeta Transilvaniei” publică în primul de azi un prim-articol: Sinoadele, un articol ținut în termeni foarte generali, fără nici o tendință hotărâtă. Eată cele mai declarate pasaje:

„...nimeni nu va putea nega, că pentru salvarea existenței naționale cu toții sunt dator, dela Archiereu până la cel din urmă poporean, a ține, sus stindardul limbii și naționalității române, a lucra și reclama cu abnegațiune eroică condițiunile necesare vieții și dezvoltării bisericești-naționale și a contribui toți în unire la promovarea intereselor mari vitale a le poporului.

„Nu e vorba aici de politică milităntă, nici de acțiuni politice, cari

cad afară de cadrul constituțiunii bisericești. E vorba cu atât mai mult de validitatea drepturilor sfinte și nealienabile ale unei instituțiuni, care prin toate vremurile a dus și duce un rol de frunte în societatea omenească și săvârșește o pașnică, roditoare și binefăcătoare lucrare în sinul poporului.”

Pe lângă aceste frumoase lucruri, noi dorim și așteptăm, că sinoadele vor lua hotărâri bune, actuale, cari ori-cât de bisericești, ori-cât de strict în „cadrul constituțiunii bisericești” luate, pentru noi vor fi „acțiuni politice”.

Din parlamentul maghiar.

Sedința din 9 l. c.

Sub conducerea lui Berzeviciy se continuă discuția bugetului. Scaunele casei sunt tare goale, față de mersul discuției nu se dovedește nici un interes. Această împregiurare a silit pe deputatul Wittmann a rosti următoarele cuvinte justificate: „În organizațiunea statului ministerul de agricultură ocupă cel din urmă loc. Tocmai astfel e și la țeară, unde economia e privit ca cea mai neînsemnată persoană.”

Unicul orator de remarcă al sedinței a fost Wittmann, care în vorbirea sa a desvilit îndosebi stările triste rurale. „Ca și bureții — zice Wittmann — răsar băncile de credit în țeară și aceasta nu pentru a înlesni creditul pe șeama celor lipsiți, ci usura și despoierea desvârșită a poporului. La toate acestea mai vine apoi și șurubul de dare, care funcționează atât de minunat, încât aduce poporul la sapă de lemn.

Relele se îngrămădesc tot mai grozav pe capetele sârmanilor economi, situația acestora devine tot mai deplorabilă. Această situație reclamă, ca ministrul de agricultură să se pună în serviciul agriculturii, ear' să nu reprezente interesele băncilor și al marilor capitaliști. Nu votează bugetul, deoarece ce n'are încredere în politica actualului minister.

Mai vorbesc la buget deputații Schmiolovsky și Polonyi, care se ocupă îndosebi cu chestiunea valutei și a teritoriului vamal independent.

Din partea partidului guvernamental vorbește la final Bessenyei, care explică desinterea față de bugetul de agricultură în atitudine opoziției degenerată acum în obstrucție, se ocupă cu chestia regulării canalului Bega și cere o anchetă în această chestie.

REVISTA PRESEI.

„Gazeta Transilvaniei” (nr. 69) scrie un prim-articol despre „Fortificarea națiunii”, în care dă o iconă a actualei situații desolate a țerii. Citează mai multe pasaje marcante din articolul de Paști al lui Ugron Gábor, publicat în „Magyarország”, arătând unilateralitatea-i extrem sovietică.

„...Gabriel Ugron — zice „Gazeta” face... o privire retrospectivă asupra „națiunii iubitoare” și esemnând trecutul cu prezentul ajunge la constatarea, că puterea de viață a „națiunii” a scăzut și că e iminent necesar de a se fortifica massele și de a le deschide poarta de intrare în viața constituțională și parlamentară.”

„Fiecare cetățean și patriot — zice el — are drept a lucra la chestiunile, cari preocupă patria, deoarece ce fie-care om cu mintea coaptă e în drept a gusta libertatea a pretinde dreptatea și a-și valida dreptul.”

Amintește apoi Ugron s'ufraziul universal, care va face să se șteargă toate nelegiuirile, ce s'au săvârșit dela dualism încoace contra națiunilor nemaghiare de sub oblăduirea ungurească, sub falsa etichetă a supremației „statului unitar” și sub titlul realității și conservării „ideii de stat.”

„Gazeta” numește — cu drept cuvânt această idee „apucătură șireată” și „modali-tate iefină și „seducătoare.”

Cătră sfârșit apreziază ea astfel starea psihică a turbaților supremațiști maghiari:

„Ei vîd răul, vîd că nu merge bine, dar' în orbul lor fanatism au înaintat așa de mult, încât o întoarcere ar fi posibilă numai renunțând cu totul la ideea barbară de a asimila și desnaționalisa pe Români și Slavi. Însă aceasta ar însemna pentru ei a capitula dinaintea postulatului dreptății.”

— În nr. 70 tractează în prim-articolul intitulat: „Nervositatea privilegiaților”, despre teama spasmodică, ce i-a cuprins deja de pe acum pe Jidano-Maghiari în fața „milleniului.”

„Dreptatea” (nr. 69) publică la locul prim articolul de Paști al lui „Magyarország”, în care articol arhiepiscopul Ugron Gábor pledează pentru sufragiul universal.

Răpirea școalelor grănițerești.

La chestiunea, care constituie cel mai mare rapt millenar primim următorul articol:

Făgăraș, în 10 Aprilie 1896.

Onorate dle Redactor!

Afacerea școalelor centrale grănițerești din fostul regiment român I. a preocupat mult ziaristica română, mai ales de când aceste școale de „reuniune” s'au declarat de școli „comunale” de Maiestatea Sa prin prela hotărâre din 15 Septembrie 1895. Special ziarul „Unirea” din Blaj în numărul 42, 43, 44 și 45 din 1895, a tractat cu multă cunoștință de cauză și din toate punctele de vedere această afacerea, și „Tribuna” încă a reproduș în numărul 240 și 252 din 1895, acei articoli din „Unirea”, afară de articolul final din numărul 45.

Autorul articolelor de sub întrebare pare-că a știut, că o să se compună un „Album millenar”, în care afacerea acestor școale are să ocupe un loc de frunte, pentru-ca să se știe, că nobila luptă s'a purtat din partea grănițerilor în contra uneltirilor guvernului maghiar în timp de 25 ani, folosind numai armele dreptății, adevărului și ecuității, și că un guvern binevoitor de-o potrivă față de toate naționalitățile, nu s'ar fi atins de aceste școale și de organismul lor de până acum chiar în preajma milleniului, ci le-ar fi dat pace, ca să nu aprindă înimile grănițerilor de indignațiune văzînd, că ceea-ce este averea lor proprie, a trebuit să treacă în administrarea și folosința celor-ce nu au absolut nici un drept la ea.

Apărarea caracterului de reuniune a acestor școale față de apucăturile și volnicile guvernului maghiar, ar merita ca să se publice în o broșură, și cred, că la timpul seu nu vor întârzia cei mai competenți ca mine, a face aceasta. Dar' până atunci, ca unul, care am luat parte aproape la toate adunările generale ale grănițerilor, după însemnările ce mi-le-am putut face, las să urmeze aici pe scurt și în liniamente generale dezvoltarea acestei afaceri din 1871—1896, adecă în decurs de un pătrar de secol, și aceasta o fac mai mult numai din motiv, ca se satisfac recercările onorate redacțiuni a „Tribunei” din Nr. 66 a. c., sub rubrica: „Contra milleniului.”

Starea lucrului e următoarea: Pe baza stattelor prea înalt sancționate de Maiestatea Sa la anul 1871, reprezentanța generală a fostilor grănițeri din regimentul român I. i comitetul ei administrativ todeauna în frunte cu ilustrul domn bar. Urs, și-a început zivitatea sa privitoare la administrarea fondului școlar central, și tot în acest, an pe bas unui „normativ” întărit de reprezentanța generală, s'a început organizarea, conducerea și administrarea școalelor centrale, de cari fae amintire §-ul 37 din statute, și în care „normativ” școalele purtau caracterul de „reuniune.”

Acest „normativ” subțernut fiind tot în anul 1871 spre aprobare, ministrul l'a ținut în archiva sa 4 ani neresolvat, și numai în anul 1875, declară școalele de „comunale”, l'a returnat aprobat, dar' nu a acențuat nici cu un crînt, că pentru-ce nu-l aprobă.

Reprezentanța generală a grănițerilor din anul 1876 a elaborat „normativ”, care însoțit de o reprezentanță bine motivată, l'a subțernut spre aprobare.

Ministrul Tréfo, în fața motivelor aduse de grănițeri, a pus ată afacerea „ad acta” și de atunci în timp de 13 ani au avut pace, adecă până la anul 189, când ministrul sovinișt Csáky a declarat și el școalele de „comunale”, dispunînd se preda scaunelor școlare comunale, dar' fște, fără de a aduce și el barem un mot pentru a-și justifica procedura.

În urma acestui ucaz nemotivat, reprezentanța generală concheta în sesiune extraordinară, a remonstraprin o reprezentațiune contra acestui ucaz misterial dovedind, că școalele sub nici o împregiurare nu se pot tracta ca cele cu caracter comunal, și până la rezolvarea acestei reprezentațiuni, la care s'a alăturat un nou rulament despre organizarea școalelor, a înmat pe comitetul ei administrativ, ca se nfacă nici o predare a școalelor, ci numai fte și executiunii să cedeze.

Di baron Urs, înaltate de president al comitetului administrat precum mai înainte în nenumărate rînduri, și după adunarea generală din 1889 a lăstori la Budapesta, pentru a da și verba deslușirile ne-esare. Acolo însă a descoper un lucru, pe care

grănițerii până atunci nu l-au știut și anume, că statutele înaintate la anul 1871 Majestății Sale în câte două exemplare, în limba maghiară, română și germană, nu conșună în §-ul 33, pentru-că, pe când în originalele române și germane stă „...o eforie” „Schulstuhl”, pe atunci în cel unguresc stă „scaun școlar comunal” („közégsi iskola székhely”) și acest unic cuvînt „comunal” a îndemnat pe ministrul a declara școalele de „comunale.”

Pertractînd reprezentanța generală din anul următor, adecă din 1890, asupra acestei regretabile împregiurări, ei până atunci necunoscute, și avînd în vedere, că statutele originale au fost compuse în limba română, și că traducerea lor în limba maghiară s'a făcut la minister, precum și corecturile la acele statute din limba maghiară în cea română, a fost în drept a presupune, că traducătorul lor a făcut o eroare, care neobservată de minister, s'a și sancționat de Maiestatea Sa, și astfel s'au aflat grănițerii îndemnați a ruga prin o reprezentațiune pe ministrul, ca să emendeze amintita eroare de traducere astfel, ca să exemplarul tradus în limba maghiară se corăspundă originalului românesc, precum în faptă corăspunde și exemplarul făcut în limba germană, și reprezentanța generală a grănițerilor a autorizat totodată pe comitetul administrativ, că dacă în urma rugării exprimate în aceasta reprezentațiune ministrul ar obiecționa că eroarea ivită se poate repara numai prin Maiestatea Sa, atunci fără aminare se facă pașii necesari și la locul cel mai înalt.

Acest pas rezolut din partea grănițerilor a pus pe gânduri pe dl ministrul. Cum să las eu, — a fi gândit el — ca grănițerii în frunte cu baronul Urs, eroul dela Solferino și insula Lissa, pieptul căruia e'plin de decorațiuni câștigate pe câmpul de luptă pentru tron și patrie, acel erou, care în contra mandatului comandaatului suprem nu s'a mișcat de pe câmpul de luptă, pentru care bravură extraordinară Maiestatea Sa l'a decorat și cu cel mai înalt ord așa numit al Mariei Teresiei, — cum să las eu, ca grănițerii în frunte cu un asemenea ilustru bărbat, să meargă la Maiestatea Sa, ca să ceară dreptate, că atunci, toate manevrele mele de până acum, de a pune mîna pe școalele lor, ar rămân zadarnice.

A luat-o deci ministrul pe altă cale, care după-cum se va vedea mai la vale numai cinștită nu se poate numi.

Neputînd el răsturna motivele din amintite două reprezentațiuni ale grănițerilor, elaborate în adunările lor generale din 1889 și 1890, a înmat „Privatim” pe presidentul comitetului administrativ, baron Urs, ca se ostenească până la Budapesta, ca să se înțeleagă. Dinsul însă fiind bolnav, nu s'a putut duce imediat. Însă tocmai când se afla în pozițiune de a putea satisface acestei invitații a primit „în cale confidențială” un proiect de regulament pentru organizarea școalelor compus colo sus la minister, cu recercarea, că se intervină la comitetul administrativ și la reprezentanța generală, ca să compună și subțearnă spre aprobare un asemenea regulament.

Di baron Urs însă din considerare, că regulamentul trimis de ministrul, cu ignorarea totală a regulamentului reprezentanței grănițerilor din 1889, era compus pentru școale cu caracter comunal, de unde dela sine urmează, că prin acel proiect de regulament erau în mod simțitor alterate aproape toate drepturile de dispozițiune ale proprietarilor fondului asupra școalelor și personalului învățătoresc și din considerare, că o așa afacere importantă nu se poate rezolva definitiv fără combaterea punctului de vedere și a principului pe lângă care au fost grănițerii atîta vreme, a răspuns ministrului, că dinsul nu numai că nu se poate angagia a recomanda proprietarilor fondului spre primire un asemenea regulament, dar' a declarat totodată hotărît, că grănițerii sub nici o împregiurare nu se vor pute învol, ca peste propria lor avere să dispună aceia cari nu au nici un drept la ea, și din considerare, că ministrul nu a dovedit prin nici un cuvînt, că școalele ar ave caracter comunal și nu de reuniune l'a rugat, ca se rezolve mai înainte reprezentațiunile grănițerilor din adunările lor generale dela anii 1889 și 1890.

În fața acestui bărbătesc răspuns, a trebuit se zică și ministrul ceva. Dar' ce a zis? O nimica goală! A stat adecă înainte tot numai cu greșeala vîrîtă la traducerea statutului unguresc, și că în statut nu obvin cuvintele „societate” și „reuniune”, de aceea școalele sînt a se declara de „comunale.”

Aceste motive ale ministrului au fost zdrănuite de grănițeri în adunarea lor ge-

nerală din anul 1893 în prezența consilierului ministerial Szatmáry, care venise anume ca se facă pace, și modificînd regulamentul trimis de ministrul, prin o clasică reprezentațiune, care ar merita să se publice*), a pus ministrului alternativa: ori aprobă regulamentul trimis de el și modificat de ei (grănițeri), ori aprobă modificările făcute în statute.

Lângă amintita reprezentațiune a stat ministrul înghețat aproape 3 ani de zile, și nevoind a face nici una, nici alta, l'a fost mai comod a exopera deciziunea Maiestății Sale din 15 Septembrie 1895, prin care s'a declarat școalele de comunale. Eată apucăturile și volnicile unui ministru unguresc, ce le-a întrebuintat spre a face în preajma „milleniului” un atentat asupra unor institute culturale românești.

Toți Români bine simțitori se vor scandalisa de o asemenea procedură, ear' amărăciunea grănițerilor nu se poate descrie, ceea-ce se vede și din deciziunea lor luată în adunarea generală din 23 Ianuarie 1896, care sună:

„Prea înaltă deciziune a Maiestății Sale ces. și reg. apostolică cu data de 15 Septembrie 1895, o ia cu omagiu la cunoștință.

Totodată anunță, că nici atunci, când pe nici o cale legală și constituțională nu i-ar succede se escopereze schimbarea situațiunii create prin prela înaltă hotărâre din 15 Septembrie 1895, nu renunță dela drepturile acele de dispozițiune, inspecțiune și administrare asupra școalelor, cari compet proprietarilor fondului, și pe cari acești proprietari le-au exercitat până acum, ci-și rezervă dreptul de a le reclama în timp mai oportun și mai favorabil pentru noi.”

Eu unul am mare speranță, că nu va trece multă vreme, și grănițerii își vor revendica drepturile avute asupra celor 21 școale centrale susținute din fondul lor școlar.

„Un fiu de grănițer din Țeara-Oltului.”

Noue fărădelegi — noue victime.

Primim din Alba-Iulia o scrisoare, care ne aduce știri despre cele mai noue fărădelegi ale tribunalului de acolo. Ținutul Albei-Iulie a devenit unul dintre cele mai persecutate ținuturi locuite de Români, ear' orașul însuși un centru al jertfelor.

Îndosebi preoții și învățătorii sînt urmăriți din cale afară. Eată scrisoarea. ce ne dovedește acestea:

Alba-Iulia, 9 Aprilie 1896.

Onoratul tribunal din Alba-Iulia earăși a mai săvîrșit două fapte millenare și adecă a condamnat azi în 9 l. c. înainte de amiază pe preotul din Vulper, la 6 săptămîni temniță ordinară, ear' pe învățătorul de acolo la o lună temniță ordinară, pentru aderența trimisă celor osădiți în procesul Memorandului.

După amezai a condamnat pe preotul gr.-cat. din Hening la două luni temniță de stat și 20 fl. amendă, ear' pe învățătorul do acolo la trei luni temniță de stat și 30 fl. amendă și anume pentru-că au învățat și cântat cu elevii din școală „doina lui Lucaciuc!” Acești din urmă sau apărut singuri pe sine, neavînd advocați la tude-mână.

Mi-ar plăce să știu și să aud pe domni Slavici și Brote, ce ar zice la toate aceste căci dumnilor numai una știu și aici aceea nu-i bună, adecă „legea electorală europeană”. Cum adecă cred domniile lor, că prin introducerea acestei legi s'ar pute vindeca aceste stări miserabile?

Stimător:
I. S.

Această scurtă scrisoare ne aduce știri ce adevăresc, că milleniul s'a început

Ei încep a se veseli și precum s'elbaticeau aduceau jertfe de om în zile de s'erbătoare trăgînd în frigare pe dușmanii și supușii lor, saltînd și jucînd nebușește în giurul rugului înfăcărat, astfel se veselesc ei bătînd în palme, culegîndu-și jertfe din mijlocul nostru. Înainte, înainte cu jocul vostru!

*) Căștiță numai o copie de pe ea și o trimite, ea o publicăm bueros. Red. „Trib.”

Pentru redacție și editură responsabil: **Andrieu Balteș.**
Proprietar: Pentru **T. L. Albini** sub sechestru :
Iosif Marschall.

[3631] 7-12

Ce e
a lui Kathreiner
cafeaua de maltă Kneipp?

Aceasta e o cafea adevărată pentru familie și sănătate, care prin modul de fabricație a lui Kathreiner are plăcutul gust de cafea de boane și numai prin această, fără de celelalte avantaje, se deosebește această cafea de maltă de toate celelalte produse.

Cafeaua Kathreiner este cel mai gustos, sănătos și ieftin surrogat la cafeaua de boane. E un produs curat al naturii în boane întregi și se usează cu mare avantaj în locul celei măcinate,

în locul acelor surrogate pentru cafea, cari sunt pentru publicul cumpărător necontrolabil, și cari prin cercetări oficiale sau dovedit adevărate de falsificate prin adausuri străine. Începând cu o terțialitate, se poate amesteca mai târziu cafea de boane cu cafea Kathreiner, și astfel pe lângă efectul neprețuit asupra sănătății, dobândești și un câștig în fiecare gospodărie.

Cafeaua Kathreiner este recomandată de cei mai renumiți medici și zilnic se dovedește ca un bun mijloc de consumat în institute publice și în sute de mii de familii. Și purta adevărată fără adaus de cafea de boane, cafeaua Kathreiner este cel mai excelent mijloc de întărire precum și cel mai sănătos, ușor de consumat și totodată o beutură gustosă.

Nici o gospodină conștientă sau mamă, nici un iubitor de cafea în genere, se nu întârzie, ca pentru propria sănătate să se folosească de cafeaua de maltă Kneipp. Numai se fie cu luare aminte la netrebnicele imitațiuni, prin cari publicul mereu este expus înșelăciunii și se considere la cumpărare marca de pe pachetele originale albe cu numele

Kathreiner!

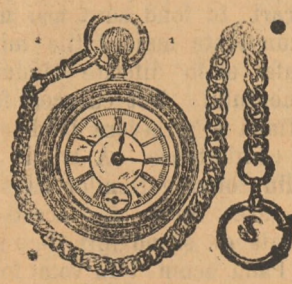
Precauțiune! În interesul propriu nu lăsați să se fiți înșelați! Verificați ilal „Kathreiner” nu poate și nu-i permis să se vândă compenit, sau în altfel de pachetăgiu.

Nici-când în viață
NU SE MAI DĂ
rara ocazie a pute cumpăra
numai pentru fl. 3.50

următoarea admirabilă colecție de mărfuri:

10 bucați fl. 3.50

10 bucați fl. 3.50

1 ciornic prima „anker-remontoir”, punctual cu garanție pe 3 ani;
1 lanț fin, imitație de aur, cu verigă de siguranță și carabin;
2 inele, imitație de aur, de cel mai nou fason cu briliante, peruzea și rubine imitate;
2 butoni pentru manjete, aur dublă, mecanism prevetat;
1 frumoasă broșă pentru dame, fason de Paris;
2 butoni pentru cămașă (chemisett) aur imitat.

Toate aceste 10 bucați practice costă laolaltă
numai fl. 3.50.

Pe lângă aceste se mai dă gratis o surprindere deosebită, pentru-ca firma mea se fie pururea ținută în memorie.

Se procură sigur și numai prin firma

Alfred Fischer,
Viena I., Adlergasse 12.

Neconvenind, banii se restituie cu prevenire, încât ori-ce risic este exclus pentru cumpărător.

[1135] 3-6

Prăvălia industriilor români
Strada din Sibiu, Nr. 27.
de lași alți artiști de consum se află tot felul de delicatose în cărți, toate preparate pariser, sa-
capar și capuri; din pești: alți sardini și pastăuri;
emental de Olanda și flamburi; de Anglia și pasavali;
cruasol; mai departe răbat burco și halva. Se mai adă-
semită de lăptăși și frișcă plomăse scutite de rocofă.
la umă de lăptăși și frișcă plomăse scutite de rocofă.
sificare. Toate mărfurile sunt castigate scutite de cel mai
bune isvoare, se expediază prompt francate din cele mai
cipatune în pachete cu porto foarte ieftin.

Direcțiunea
din Sibiu.

Gichtfluidul
a lui [1788] 23-40
KWIZDA
De mulți ani probat ca
leac de oasă, care alina
durerile. Fricțiuni înțărtoare
înaintea și după ture mari. Pre-
tul unui flacon 1/4 fl. 1 v. a.;
Deposit principal: 1/2 fl. 60 cr. v. a.
Apoteca centrală:
Korneburg I. Viena.
Se poate căpăta în toate farmaciile.
Se observe cu atențiune
marca și se se ceară exclusiv
Gichtfluidul
a lui
KWIZDA

SENSAȚIUNE

fac din nou inventatele
ciasornicele de buzunar goldin-remontoir originale de Genua
cu capac dublu,

mechanism fin de precisiune din nikel, și cadran emailat.

Aceste ciasornice, multumită amestecului de metal specific și cu totul nou, chiar și de cătră oamenii de resort se pot cu greu deosebi de ciasornicele veritabile de aur, atât ce privește înfățișarea, cât și lucrul nobil și artistic (gravagiu exclusiv de mână). Pentru ciasornicele noastre de goldină oferim garanția cea mai sigură, că-și păstrează pentru totdeauna asemănarea cu aurul și că mecanismul este cu cea mai mare în-
grijire regulat și reparat.

[1134] 2-6

Pentru mersul regulat se dă o garanție în scris pe trei ani.

Prețul pro bucată 6 fl.

La acestea un lanț de goldină cu carabin de siguranță în fason sport, marquis sau chirasă, preț pro bucată fl. 1.50.

La fiecare ciasornic un etui gratuit de piele.

A se recomanda prin depositul central

Alfred Fischer, Viena, I., Adlergasse Nr. 12.

De medici
recomandate cu laudă

A fi scutit de suferințe

De mii de inși
recunoscute cu mulțumită

este cea mai mare dorință a tuturor debilităților precum și a bolnavilor. Se se folosească deci

Preparatele de maltă ale lui Johann Hoff

cari de 48 de ani s'au dovedit de excelente.

Bere extract de maltă pentru sănătate.

La însărcinarea principesei Carolath v. roga a trimite incoace o cantitate de bere extract de maltă.
Dora Neckermann, Florența.

Rog cu grabire 50 sticle de bere extract de maltă.

Obrist Perticari, București.
(Palatul regal).

Ciocoladă de maltă pentru sănătate.

Ciocolada d-voastră de maltă este cea mai excelentă ce o cunoșc; merită cea mai înaltă a mea stimă. Eu în totdeauna am aplicat această plăcută beutură cu succes în contra slăbirii stomacului și a organului de mistuire, în contra anemiei și a debilităților în genere.

Dr. Nicolai,
medic practic în Triebel.

Extract concentrat de maltă.

Extractul d-voastră de maltă 'mi-a priit exemplar, primind din nou apetit, încât mâncările nu mai împovărează stomacul. Acest succes favorabil mă face a spera, că prin folosirea mai departe a acestei beuturi binefăcătoare mă voi însănătoși cu deservire.

C. Kürbs, Gräfenthal.

Bomboane de maltă pentru piept.

Admirabilă a fost delăturarea tusei mele prin bomboanele d-voastră de maltă.
de Zedlitz-Neukirch, Waldenburg.

Bomboanele d-voastră de maltă îi priesc foarte bine soției mele care suferă de asthmă.

Busch, preot, Weischitz.

VIENA, I., Bräunerstrasse Nr. 8. Johann Hoff, liferant de curte C. r., pentru Sachsonia, Grecia și România.

[806] 3-3

Prospecte gratis și franco.

Deposite la: J. B. Misselbacher, Frații Fr. Jahn, G. W. Grohmann, în toate farmaciile și prăvăliile de delicatose.

Mostre fermecătoare pentru mușterii privați gratis și franco. Cărți mari de mostre, precum până acum nu s'au mai aflat, pentru croitori nefrancate.

Materii pentru costumuri.

Peruvien și Dosking pentru clerul înalt, materii prescrise pentru uniforme de oficanți c. r., apoi pentru veterani, pompieri, gimnastici, livree, până pentru biliard și mese de joc, pentru îmbrăcarea trăsurilor. Cel mai mare deposit de îmbrăcăminte carintiene și tiroleze pentru domni și dame cu prețuri originale de fabrică în varietate, precum nu se poate oferi nici sub o concurență de douăzeci de ori mai mare. Cea mai mare varietate în basmele de dame fine și durabile și cele mai moderne colorii. Materii de spălat, pleduri de oscuri dela fl. 4.— până fl. 14.—, apoi și

cele trebuincioase croitorilor (precum: căptușeală de mâneci, botoni, ace, ată etc.), lucruri demne de preț, oneste, durabile și postavuri de lână, recomandă

[653] 10-24

Joh. Stikarofsky,

Brünn (Centrale der öster. Tuchindustrie).

Cel mai mare deposit de postavuri de fabrică.

Se expediază numai cu rambursă.

Pentru Oraștie în comitatul Hunedoarei am de reprezentant pe domnul Aladár de Szatmáry și rog pe p. t. mușterii mei a se adresa la acesta în cas că au lipsă de marfă de a mea.

Zacherlin

Cal mai bun mijloc contra
plăștelor, purcelor, insectelor.
tutur. Molitor,
paraziților etc. etc.

Efect miraculos! Omoară — ca nici un alt
mijloc — ori-ce insect, pentru-ce și este ca unic lăudat și căutat în lumea întreagă. Semnele lui sânt: 1. flaconul sigilat, 2. numele „ZACHERL”.

Se poate procura în Sibiu la domni:

Julius Ballmann.	G. W. Grohmann.	Daniel Schön.	K. Tartler.
Johann Billes.	Gustav Gürtler.	Rudolf Schuster.	Franz J. Wagner.
Wilhelm Frank.	Ludwig Gürtler.	Josef Schwarz.	Josef Wagner.
Ludwig Fuchs.	Friedrich Homm.	Carl Sebes.	Wilhelm Wazek.
R. Gardik.	Franz Jahn Schöne.	F. A. Reissenberger.	Josef Zimmermann.

În Mediaș la: Carl Breckner, Joh. Buresch jun., F. J. Guggenberger, Martin Schemmel.

Deposite se află în toate localitățile din Transilvania acolo unde se află afișate placate despre Zacherlin.